

- на практиці ефективніший за більшість інших квадратичних алгоритмів ($O(n^2)$), як то сортування вибором та сортування "бульбашкою": його швидкодія рівна $n^2/4$, і в найкращому випадку є лінійною;
- є стабільним алгоритмом.

Наприклад, більшість людей при сортуванні колоди гральних карт, використовують метод, схожий на алгоритм сортування включенням.

Сортування "гребінцем" – спрощений алгоритм сортування, розроблений Влодеком Добошевічем у 1980 р., й пізніше заново досліджений та популяризований Стефаном Лакеєм та Річардом Боксом, котрі написали про нього в журналі "Byte Magazine" у квітні 1991 р. [6]. Сортування гребінцем є поліпшенням алгоритму сортування бульбашкою, й конкурує у швидкодії з алгоритмом "швидке сортування". Основна його ідея полягає в тому, щоб посунути так званих "черепак", або малі значення, ближче до кінця списку, оскільки в сортування "бульбашкою" вони сильно уповільнюють процес сортування.

У сортуванні "бульбашкою", коли два елементи порівнюються, вони завжди мають розрив (відстань один від одного) рівну 1. Основна ідея сортування "гребінцем" полягає в тому, що цей розрив може бути більший одиниці. (Алгоритм сортування Шелла також базується на цій ідеї, однак, він є модифікацією алгоритму сортування включенням, а не сортування "бульбашкою").

Розрив починається зі значення, що рівне довжині списку, поділеного на фактор зменшення (зазвичай, 1.3), і список сортується з урахуванням цього значення (при необхідності воно заокруглюється до

цілого). Потім розрив знову ділиться на фактор розриву, і список продовжує сортуватись із новим значенням, процес продовжується до тих пір, доки розрив рівний 1. Далі список сортується з розривом рівним 1 доки не буде повністю відсортований. Таким чином, фінальний етап сортування аналогічний такому ж у сортуванні "бульбашкою", однак, до цього "черепак" усувається [7].

Насамкінець хочемо сказати, що за результатами дослідження ми віддали перевагу сортуванню "гребінцем", оскільки цей метод простий та ресурсо-ефективний.

Крім алгоритмів, які були досліджені нами, існує велика кількість більш ефективних та швидких способів сортування масивів інформації, які у свою чергу відрізняються труднощами в реалізації та більшою апаратною залежністю (потребують більше ресурсів апаратного забезпечення).

ЛІТЕРАТУРА

1. Айра П. Объектно-ориентированное программирование на С++ / Пол Айра. – М.: Бином, 2001. – 464 с.
2. Архангельский А. Я. С++Builder 6: справ. пособ. Кн.1.: Язык С++ / А. Я. Архангельский. – М.: Бином-Пресс, 2002. – 544 с.
3. Глушаков С. В. Программирование на Visual С++ / С. В. Глушаков, А. В. Коваль, С. А. Черепнин. – Х.: Фолио, 2002. – 726 с. – (Учебный курс).
4. Дейтел Х. М. Как программировать на С++ / Х.М. Дейтел, П. Дж. Дейтел. – М.: Бином, 2003. – 1152 с.
5. Ключин Д. А. Полный курс С++ / Д. А. Ключин. – К.: Диалектика, 2004. – 668 с.
6. Культин Н. Б. С/С++ в задачах и примерах: Сб. задач / Никита Борисович Культин. – СПб.: БХВ-Петербург, 2001. – 281 с.

УДК 091

СЕМЕНЧУКМ.

Наук. керівник: МАТВИЄНКО І.С., канд. філос. наук
м. Київ

"ФІЛОСОФІЯ АБСУРДУ" А. КАМЮ

Однією з найвизначніших філософських течій ХХ ст. є екзистенціалізм, представлений роботами С. К'єркегора, М. Хайдегера, Ж.-П. Сартра, А. Камю та ін. Ці мислителі, працюючи в кризовий період історії людства, представили не лише оригінальні онтологічні концепції, але й дали світоглядні орієнтири людському буттю.

Одним із найбільш оригінальних представників західноєвропейського екзистенціалізму справедливо вважають А. Камю, який сформував власну філософську концепцію, даючи відповіді злочоденні проблеми – світоглядну кризу, пов'язану з гітлерівською окупацією, реакцією на яку й стала його філософія абсурду.

Абсурд – це єдине відчуття, яке, на думку А. Камю, характеризує буття людини. Це відчуття здатне народитися раптово, варто лише людині випасти з щоденного механічного існування й усвідомити своє життя, у неї неодмінно виникає питання, чи варте життя того, щоб його прожити? Загалом А. Камю визначив абсурд як "метафізичний стан людини в світі", отже, як основну проблему людського буття. Цікаво, що абсурдність не є онтологічною категорією, іманентною світобудові – вона є породженням самоусвідомлення людини в світі: "Виявити абсурдність життя – аж ніяк не завершення, а тільки початок. Нас цікавить не це відкриття як таке, а його наслідки й правила поведінки, що з нього випливають".

Суттєво, що абсурд за А. Камю, постає висхідним постулатом, а не висновком, який випливає з аналізу дійсності, а відтак, абсурдним слід вважати не лише світ, а й усі категорії людського буття: абсурдне життя, абсурдне самогубство, абсурдна свобода й т. д. В основі ж цього абсурду лежить зіткнення людини зі світом. Світ же сам по собі не є абсурдним.

Варто наголосити, що для А. Камю, було важливим не стільки показати абсурдність людського буття, скільки окреслити можливі виходи з нього. У цьому контексті, дослідник наголошує, що позбутися абсурду можна лише через самогубство – фізичне чи філософське. Поза людським розумом, – пише А. Камю, – немає абсурду. Отже, разом зі смертю зникає й абсурд, як і все інше. Абсурд існує лише в людській свідомості, він виникає з протистояння людської свідомості нерозумному світові, з усвідомленням людиною своєї “закинутості” й минулості. Зникає людська свідомість (сама людина) – зникає абсурд, але це не той вихід, який прагне знайти Камю.

Шукаючи вихід із усепроникаючого абсурду людського буття, А. Камю приходять до ідеї “бунту”, який стає головним наслідком абсурду. Бунт, вважає А. Камю, породжується усвідомленням побаченого абсурду, усвідомленням несправедливої, незрозумілої долі. А його метою є перетворення. Естетика бунту, яка прийшла на зміну естетиці абсурду, перейняла її досвід трансформуючись з міркування в дію.

Бунт у Камю – це дія. У трактаті “Бунтівна людина” він досліджує історію бунту протягом двох століть. Це історичний бунт і метафізичний бунт. “Я бунтую, значить ми існуємо” – для того, щоб жити людина повинна бунтувати. Метафізичний бунт – це повстання людини проти своєї долі, свого призначення, це бунт проти самого світопорядку, це виклик несправедливості, це і виклик абсурдові.

Варто наголосити, що ідея абсурдності й бунту проти нього, була актуальною не лише у середині ХХ ст., але й набрала нових обрисів у наш час, який вимагає нових підходів до осмислення ролі та значення людського життя, та боротьбу за нього.

УДК 368.2.022.53

СКОРОХОД Т.О.

Наук. керівник: НІКІТЧИНА О.В., *ст. викладач*
м. Житомир

“ЗЕЛЕНА КАРТКА” ЯК МЕХАНІЗМ ГАРАНТОВАНОГО СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ МАЙНОВИХ ІНТЕРЕСІВ ПОСТРАЖДАЛИХ У ДОРОЖНЬО-ТРАНСПОРТНИХ ПРИГОДАХ

Подорож на власному автомобілі може стати гарним способом проведення літньої відпустки, однак варто врахувати, що для виїзду за межі України, крім закордонного паспорта та візи, також вимагається страхування цивільної відповідальності для власників транспортних засобів.

Міжнародна система автомобільного страхування “Зелена картка” заснована у травні 1949 р. відповідно до положень Женевської рекомендації № 35, прийнятої Комітетом по дорожньому транспорту Економічної комісії Організації Об’єднаних Націй для Європи. Основними завданнями системи було створення механізму захисту інтересів власників транзитних автомобілів та потерпілих від цих автомобілів у країні відвідування. Таким чином було знайдено ефективне вирішення проблеми гарантій відшкодування шкоди, спричиненої транспортними засобами, зареєстрованими за кордоном через створення системи “Зелена картка”, яка почала діяти з січня 1953 р. Система репрезентує собою партнерство національних ринків автострахування та урядів відповідних країн. Фактичними суб’єктами системи виступають Бюро країн та страхові компанії – їх члени,

уповноважені здійснювати обов’язкове страхування цивільної відповідальності.

“Зелена карта” – міжнародний страховий сертифікат єдиної форми, що застосовується в країнах-членах міжнародної системи автомобільного страхування. Цей поліс оформляють на випадок завдання шкоди життю, здоров’ю, збитків майну третіх осіб.

Основним завданням цієї системи є захист потерпілих в ДТП за участю автовласників – нерезидентів країни. У цілому, “Зелена карта” – це поліс, створений відповідно до закону про обов’язкове страхування власників транспортних засобів, без якого людина не має права керувати автомобілем на території країн-учасниць цієї системи [5].

Система “Зелена карта” діє в таких країнах: Австрія, Албанія, Андорра, Бельгія, Білорусь, Болгарія, Боснія і Герцеговина, Великобританія, Угорщина, Німеччина, Греція, Данія, Ізраїль, Іран, Ірландія, Ісландія, Іспанія, Італія, Кіпр, Латвія, Литва, Люксембург, Македонія, Мальта, Марокко, Молдова, Нідерланди, Норвегія, Польща, Португалія, Росія, Румунія, Словацька Республіка, Словенія, Туніс, Туреч-